

Arrest

nr. 331 562 van 25 augustus 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2025 waarbij besloten wordt tot het verlies van het verblijfsrecht door afwezigheid uit het rijk van meer dan één jaar.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij vraagt een visum voor gezinshereniging op basis van haar Belgische echtgenoot waar zij op 4 december 2014 in de Dominicaanse Republiek mee in het huwelijk trad. Zij wordt op 25 februari 2020 vervolgens in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 22 juni 2020 wordt zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2 Op 22 oktober 2020 keert verzoekende partij terug naar haar land van herkomst. Op 12 april 2022 vertrekt verzoekende partij aldaar terug.

1.3 Op 8 november 2021 laat verzoekende partij haar tijdelijke afwezigheid registreren bij de diensten van de Stad Lier.

1.4 Op 2 mei 2024 wordt door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Mechelen de echtscheiding uitgesproken tussen verzoekende partij enerzijds en haar Belgische echtgenoot anderzijds.

1.5 Op 10 oktober 2024 beslist de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Mechelen dat de Belgische (ex-)echtgenoot van verzoekende partij niet de juridische vader is van het kind van verzoekende partij.

1.6 Op 24 januari 2025 meldt het Openbaar ministerie bij de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen aan verwerende partij dat er sprake is van een echtscheiding tussen partijen en wordt er verzocht tot een onderzoek naar het verblijfsrecht van verzoekende partij.

1.7 Op 27 januari 2025 besluit verwerende partij tot het verlies van het verblijfsrecht van verzoekende partij vermits zij meer dan één jaar afwezig was in België.

Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"C.J., E. (...)

Geboren te SP De Macoris op (...).1993

Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

Adres: (...)

N.N. 93(...)

Betreft: verlies verblijfsrecht door afwezigheid uit het Rijk van meer dan één jaar

Mevrouw,

Artikel 19, §1 van de wet van 15.12.1980 stelt: "§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk."

U verkreeg het verblijfsrecht als familielid van een Belgische onderdaan nadat u in toepassing van artikel 40ter van de voormelde wet een visum gezinshereniging werd toegekend. U werd op 25.02.2020 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 22.06.2020 van een F-kaart. U verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg D.M.M.J.G. (...) (52. (...)) met wie u zich vestigde.

Op 24.01.2025 ontving DVZ van het Parket van Antwerpen een afschrift van het echtscheidingsvonnis inzake uw huwelijk met de heer D. (...), een vonnis waarin diens vaderschap tegenover uw dochter D.C.M. (...) (21. (...)) werd ontkend alsook een kopie van uw paspoort.

Uit deze kopie blijkt dat u op 22.10.2020 aankwam in de Dominicaanse Republiek (stempel "entrada") en dat u het land pas verliet op 12.04.2022 (stempel "salida"). U liet op 08.11.2021, meer dan één jaar na uw vertrek, wel een tijdelijke afwezigheid registreren bij de stad Lier, doch uit navraag bij de stad bleek dat het formulier "aangifte van een tijdelijke afwezigheid" door hen via e-mail werd overgemaakt, u verbleef toen reeds in het buitenland. Er werd u voor zover ons bekend is, geen bijlage 18 afgeleverd. Dat u reeds ruim voor 18.11.2021 in de Domicaanse Republiek verbleef blijkt ook uit uw dimploma dat op 25.06.2021 te San Pedro de Macoris werd uitgereikt.

Gelet op het voorgaande moet vastgesteld worden dat u België langer dan één jaar verlaten heeft.

Verder moet vastgesteld worden dat u niet voldoet aan het uitzonderingsregime voorzien in artikel 39, §3 van het KB van 08.10.1981 welk stelt: "De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij :

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Indien de betrokkene zijn recht op mobiliteit uitoefent naar een andere lidstaat wordt verondersteld dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt voor zover hij de geldigheidsduur van zijn door België afgeleverde verblijfsvergunning niet overschrijdt;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats."

U heeft niet voor uw vertrek op 22.10.2020 aan het gemeentebestuur kennis gegeven van uw voornemen om

België te verlaten en er terug te keren. Pas op 08.11.2021, meer dan één jaar na uw aankomst in de Dominicaanse Republiek, liet u aan de gemeente via e-mail weten dat u tijdelijk afwezig was. U gaf aan tijdelijk afwezig te zijn omwille van de vroeggeboorte van uw dochter en complicaties bij de geboorte dewelke op 02.09.2021 plaatsvond. Bovendien verandert zulks niets aan het feit dat u voor uw vertrek op 22.10.2020 de gemeente niet in kennis had gesteld van uw voornemen om het Rijk te verlaten en er terug te keren.

Overwegende dat u België langer dan één jaar heeft verlaten en dat u niet voldoen aan het uitzonderingsregime van artikel 39, §3 van het KB van 08.10.1981 moet vastgesteld worden dat u overeenkomstig artikel 19, §1 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan bent verloren.

Uw F-kaart dient te worden ingetrokken.

Het staat u uiteraard vrij een nieuwe aanvraag te doen, overeenkomstig de bijlage 19ter op basis uw verwantschap met een Belg/EU-onderdaan. Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten uw verblijfssituatie op die manier opnieuw in orde gebracht worden."

1.8 Op 28 februari 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 13 maart 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 Verzoekende partij geen synthesesmemorie neergelegd. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 18 juli 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat haar F-kaart ingetrokken wordt waardoor zij geen verblijfsrecht meer heeft in België en zij het land dient te verlaten. Hierdoor zou zij niet meer kunnen instaan voor haar dochter en zichzelf. Artikel 8 van het EVRM zou geschonden worden doordat de bestreden beslissing een einde zou maken aan het in België verankerde privéleven met evenzeer grote gevolgen voor het privé-en gezinsleven van haar dochter.

3.2 In dit kader wijst de Raad er alvast op dat er op heden geen verwijderings-of terugdrijvingsmaatregel voorligt.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partij voert een enig middel aan waarin zij de schending aanvoert van de artikelen 19 §1 en 62 §1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 39 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, van het hoorrecht, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en ten slotte van de machtsafwending / machtsoverschrijding.

Zij zet dit middel als volgt uitéén:

“Eerste en enig middel: schending van artikel 19 §1 en 62 §1 van de wet van 15.12.1980; schending van artikel 39 van het KB van 08.10.1981: schending van het hoorrecht; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; schending van artikel 8 EVRM; machtsafwendings / machtsoverschrijding;

1.

De bestreden beslissing betreft het verlies van verblijfsrecht door afwezigheid uit het Rijk van meer dan één jaar op grond van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wordt opgeworpen dat verzoekster geen inzage heeft of de beslissing genomen werd door toedoen van een bevoegd persoon, zodat verzoekster om voorlegging vraagt van de nodige motivering en/of stavingstukken en zo nodig de Raad vraagt ambtshalve te oordelen.

2.

De bestreden beslissing is gebaseerd op een afwezigheid van meer dan één jaar. De ingeroepen afwezigheid vond plaats van 22.10.2020 (stempel binnenkomst de Dominicaanse Republiek) tot 12.04.2022 (stempel vertrek Dominicaanse Republiek).

Verzoekster werpt op dat in de bestreden beslissing geen rekening gehouden is met het feit dat haar vertrek en afwezigheid zich hebben voorgedaan in coronatijd. Ten gevolge van covid-19 golden tijdelijk andere regels voor reizen en terugkeer en was alle dienstverlening geminimaliseerd. Verzoekster kon op dat ogenblik voorafgaand aan haar vertrek zelfs niet melden dat zij afwezig ging zijn bij gebreke aan toegankelijke dienstverlening.

De bestreden beslissing heeft een belangrijk gegeven, nl. de tijdsperiode waarin de afwezigheid van verzoekster zich heeft voorgedaan en de specifieke gevolgen van Covid-19 op o.a. de reglementering aangaande reizen, afwezigheid, de persoonlijke gezondheidstoestand van verzoekster en haar kind, buiten beschouwing gelaten zodat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is.

3.

Bovendien wist verzoekster op het ogenblik van haar vertrek zelf niet dat haar afwezigheid langer dan drie maanden zou duren. Verzoekster had de intentie om binnen de drie maanden terug te keren. Verzoekster had een vliegtuigticket geboekt waarbij zij op 3.01.2021 terug in België zou zijn. Als zodanig was het niet nodig geweest om voorafgaand de gemeente te verwittigen.

Gelet op reisbeperkingen omwille van corona, gelet op haar eigen gezondheid, gelet op haar problematische zwangerschap en complicaties bij de geboorte van haar kind, was het voor verzoekster volledig buiten haar wil absoluut onmogelijk, minstens niet redelijk verantwoord, binnen één jaar na haar vertrek terug te keren en is verzoekster uiteindelijk pas op 12.04.2022 kunnen terugkeren.

De gemachtigde van de staatssecretaris/minister heeft verzoekster niet voorafgaandelijk gehoord hoewel de bestreden beslissing een ernstige impact heeft op het privéleven van verzoekster

*Volgens het algemene rechtsbeginsel **Audi alteram partem** moet iedere overheid die overweegt een maatregel te nemen die de belangen van de betrokkene negatief beïnvloedt hem uitnodigen om zijn argumenten te doen gelden alvorens die beslissing te nemen.*

De overheid wordt daarbij geacht voor het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren, zodat de betrokkene weet heeft welke informatie nuttig kan aangeleverd worden (HvJ, C-249/13, Boudjlida van 11 december 2014; HvJ, C-349/07, Sopropé van 18 december 2008; HvJ, C-462/98, Mediocurso/Commissie van 21 september 2000; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal van 24 oktober 1996; RvS nr. 146.472 van 23 juni 2005; RvS nr. 126.220 van 9 december 2003).

4.

Tot slot werpt verzoekster op dat bij haar terugkeer op 12.04.2022 aan de grens geen voorbehoud gemaakt is over haar terugkeer. Verzoekster had zodoende het rechtmatig vertrouwen dat zij opnieuw rechtsgeldig België binnenkwam zonder verdere plichtplegingen:

De beslissing die pas op 27.01.2025, dit is drie jaar later, overgaat tot vaststelling van het verlies van verblijfsrecht terwijl verzoekster reeds op 12.04.2022 zonder voorbehoud België opnieuw is binnengekomen — in het bijzonder gelet op de onderliggende omstandigheden. nl. coronatijd, zwangerschap, complicaties bij

geboorte van het kind — schendt de redelijke termijn en het redelijkheidsbeginsel, alsook het vertrouwensbeginsel.

5.

Verzoekster heeft haar hoofdbelangen sedert 25.02.2020 (datum bijlage 15) altijd in België behouden.

Verzoekster was tot de bestreden beslissing dd. 27.01 2025 in het bezit van een geldige F-kaart in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belgisch burger, genaamd de heer M. D. (...). Zij is op 02.05.2024 uit de echt gescheiden. Verzoekster was met d D. (...) gehuwd sedert 2014f dit is tien jaar. Verzoekster werkt sedert mei 2022 onafgebroken bij dezelfde werkgever en voorziet in haar eigen bestaansmiddelen (stuk 6). Verzoekster volgde Nederlandse lessen en inburgering (stuk 7 en 8).

Ook over haar belangen In België werd verzoekster niet gehoord. Nochtans grijpt de bestreden beslissing rechtsreeks in in het privéleven van verzoekster zodat artikel 8 EVRM aan de orde is. De bestreden beslissing heeft echter nagelaten een belangenafweging te maken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002 Conka v. België. S 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010. nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft Of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een Tair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016. nr 233.637; RvS 26juni 2014 nr, 227.900). (RW, nr. 239 434 van 4 augustus 2020)

Verzoekster laat gelden dat artikel 8 EVRM voorschrijft dat een billijke afweging moet gemaakt worden tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds Een beslissing genomen op grond van bepalingen van de vreemdelingenwet moet op grond van artikel e EVRM de proportionaliteitstoets doorstaan

In casu moet vastgesteld worden dat verwerende partij geen onderzoek gedaan heeft naar elementen die een beschermingswaardig familie- en gezins-/privéleven aantonen en/of verzoekster niet de kans geboden heeft nuttige elementen desbetreffend aan te dragen.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

6.

Machtsafwending en/of machtsoverschrijding

Machtsafwending of machtsoverschrijding wordt algemeen gedefinieerd als een bestuurshandeling waarbij het bestuur een handeling of een onderzoeksdaad stelt met een ander oogmerk dan datgene dat door de eigen wet is bedoeld

Zoals hiervoor gezegd was verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing dd. 27.012025 in het bezit van een geldige F-kaart in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belgisch burger. genaamd de

heer M. D. (...) (artikel 40 ter vreemdelingenwet). Zij is op 020512024 uit de echt gescheiden. Verzoekster was met de heer Deweer gehuwd sedert 2014, dit IS tien jaar. Verzoekster heeft verder al haar belangen in België, waaronder vast werk sedert 2022,

Verwerende partij is tot de bestreden beslissing overgegaan nadat haar het echtscheidingsvonnis werd overgemaakt door het Parket. Verwerende partij kon ingevolge artikel 42 quater §4 van de vreemdelingenwet het verblijf van verzoekster echter niet beëindigen, gelet op de duur van het huwelijk en de tewerkstelling van verzoekster,

Om een einde te stellen aan het verblijf van verzoekster heeft verwerende partij dan een beslissing genomen houdende het verlies van verblijf in hoofde van verzoekster teruggrijpend naar een afwezigheid van drie jaar geleden, waarbij verzoekster zonder voorbehoud het Rijk opnieuw heeft mogen binnentreden.

Er is sprake van machtsafwendung en/of machtsoverschrijding

7.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind, hoewel verwerende partij op de hoogte is dat verzoekster een minderjarige dochter heeft en de bestreden beslissing ingrijpt in het privé-en familieleven van het minderjarig kind.

Immers ten gevolge van de bestreden beslissing is verzoekster haar verblijfsrecht verloren. Dit impliceert dat verzoekster het land moet verlaten, Dit impliceert ook dat de F-kaart van verzoekster is ingetrokken en verzoekster niet langer kan instaan voor het onderhoud van zichzelf en haar minderjarige dochter."

4.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals tevens voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.3 Verzoekende partij gaat inhoudelijk nader in op de bestreden beslissing waardoor haar argumentatie ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht beoordeeld dient te worden.

4.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er

een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.7 De bestreden beslissing die vaststelt dat verzoekende partij haar verblijfsrecht verloor, verwijst uitdrukkelijk naar artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling geeft immers onomwonden aan dat:

*“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.
(...)”*

De bestreden beslissing geeft vervolgens een beschrijving van de (verblijfs)historiek van verzoekende partij om daaruit te besluiten dat zij inderdaad onder het toepassingsgebied valt van deze bepaling. Verzoekende partij ontkent overigens nergens dat zij inderdaad langer dan één jaar afwezig was.

4.8 Verzoekende partij geeft echter wel een aantal verduidelijkingen waarom zij langer dan één jaar afwezig was. Zij wijst hiervoor op de coronaperiode en de daarbij horende verwikkelingen qua reismogelijkheden. Daarnaast geeft zij aan dat er problemen geweest zouden zijn bij haar zwangerschap en bijhorende complicaties.

4.9 De bestreden beslissing gaat echter reeds in op het uitzonderingsregime dat in een dergelijke situatie mogelijks soelaas kan bieden. Dit uitzonderingsregime is voorzien in artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit waarin bepaald wordt dat:

“§3 De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij :
1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Indien de betrokkene zijn recht op mobiliteit uitoefent naar een andere lidstaat wordt verondersteld dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt voor zover hij de geldigheidsduur van zijn door België afgeleverde verblijfsvergunning niet overschrijdt;
2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;
3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”

Tegelijk besluit de bestreden beslissing echter ook dat verzoekende partij niet kan genieten van deze uitzondering vermits zij zich niet voor haar vertrek wendde tot de gemeente en dit slechts deed toen zij reeds meer dan een jaar aangekomen was in haar land van herkomst.

4.10 Verzoekende partij volhardt in haar verzoekschrift dan wel in haar verklaringen en meent dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet om haar verblijfsrecht te behouden. Daarbij geeft zij allerlei verdere verduidelijkingen die ertoe zouden moeten leiden dat geoordeeld zou moeten worden dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden voor het behoud van haar verblijfsrecht. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitsprekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval de een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

4.11 Verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden.

Voorts merkt de Raad op dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te

komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). De bestreden beslissing is op de Vreemdelingenwet gebaseerd, beoogt een doel dat toegelaten is door artikel 8 van het EVRM en wordt door verwerende partij noodzakelijk geacht.

De Raad stelt daarbij vast dat verzoekende partij jarenlang in haar land van herkomst verbleef en er ook moeder werd van een kind dat duidelijk niet het kind is van haar Belgische echtgenoot. Zij is dan ook niet bij machte om aan te tonen dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in België en behoudens haar relatie met haar kind, doch de relatie met haar kind wordt geenszins verbroken door de bestreden beslissing. Verzoekende partij merkt weliswaar op dat zij nog goede contacten zou hebben met haar voormalige echtgenoot. Dit staat echter in schril contrast met de bewoordingen van het verzoekschrift dat werd neergelegd om de echtscheiding tussen partijen in te leiden en waarin door dezelfde voormalige echtgenoot wordt gesteld dat: *"Het huwelijk is voor verzoeker mislukt en voor hem ondraaglijk geworden. Mevrouw C. komt in 2022 na enige periode in de Dominicaanse Republiek te hebben verbleven met een baby naar huis en claimt dat dit de heer D. zijn dochter is. De heer D. doet in november 2022 een DNA test via D.D.D.C. daaruit blijkt dat hij niet de vader van het kind is. De vaststelling van bedrog door zijn echtgenote is voor verzoeker ondraaglijk."*

Enig beschermenswaardig gezinsleven dat enkel in België beleefd zou kunnen worden, is dan ook niet aangetoond.

4.12 Voor wat het beweerde privéleven van verzoekende partij betreft, wordt op geen enkele wijze bewezen dat hier überhaupt sprake van zou zijn. Verzoekende partij wijst erop dat zij een geruime tijd in België verbleven heeft, hier werkt en voor zichzelf instaat. Een inburgeringsattest en een bewijs van talenkennis volstaan niet om een dergelijk privéleven aan te tonen.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerde privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken aan die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

4.13 In dezelfde zin werpt verzoekende partij een schending op van het hoger belang van haar kind. De Raad stelt zich de vraag naar het opwerpen van dit argument nu het kind waarvan sprake geboren werd in het land van herkomst van verzoekende partij en verzoekende partij allicht zeer goed op de hoogte was van het feit dat het kind helemaal geen biologische, en intussen ook geen juridische band meer, heeft met haar Belgische echtgenoot. In ieder geval worden verzoekende partij en haar kind niet gescheiden en herhaalt de Raad dat er geen verwijderings-of terugnrijvingsmaatregel voorligt.

4.14 Waar verzoekende partij betoogt dat het hoorrecht geschonden is merkt de Raad vooreerst op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het verlies van haar verblijfsrecht van rechtswege, een

schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet beslissen tot verlies van het verblijfsrecht hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij stelt in dit verband dat zij niet de intentie had om initieel langer dan drie maanden te reizen en zij dan ook de gemeente in die omstandigheid niet diende te verwittigen. Omwille van de reisbeperkingen in de Coronaperiode en de verwikkelingen bij haar zwangerschap en bevalling zou zij echter langer ter plaatse gebleven zijn dan voorzien. Dit betekent echter ook dat zij op de hoogte was van de nodige stappen die zij diende te zetten bij een dergelijke afwezigheid wat ook blijkt uit haar latere berichten aan de Stad Lier. De Coronapandemie weerhield verzoekende partij er overigens ook niet van om naar haar land van herkomst (waar zij ook nog de nationaliteit van heeft) te reizen in een destijds reeds bedenkelijke verplaatsingscontext.

Verzoekende partij kan bijgevolg geen elementen aanbrengen die het niet nemen van de beslissing of tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat hij verwerende partij (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de bestreden beslissing kon beïnvloeden. Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoekende partij een belang heeft bij haar kritiek dat zij niet of naar haar mening onvoldoende werd gehoord.

4.15 *In casu* kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgeen waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van de verblijfssituatie van verzoekende partij.

4.16 Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.

Verzoekende partij toont hoegenaamd niet aan dat *in casu* aan deze voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

4.17 Evenmin is de redelijke termijn in deze overschreden nu de bestreden beslissing volgt op het verzoek vanwege het Openbaar ministerie van 24 januari 2025 wat bezwaarlijk als een overdreven lange termijn kan gelden.

4.18 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng augustus tweeduizend vijftieng door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

J. DE LANGE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

J. DE LANGE

A. DE WILDE